

който бавно плавалъ къмъ острова. Около нея плавали много русалки, пѣли тихо и свирѣли на морски раковини.

— Качи се на мене.—Пришепналъ коня Камберата на Панко.
—Щомъ излѣзе на брѣга царкинята, ще я грабнемъ и отнесемъ.

Така и направили. Още не стѣпила морската царкиня на пѣсъка, коня Камберата миналъ покрай нея, Панко я грабналъ и

тримата бързо полетѣли надъ морето. На сутринъта пристигнали и Панко отвелъ морската царкиня при царъ Малай. Като я видѣлъ, царьтъ поискалъ веднага да се ожени за нея, но морската царкиня се усмихнала.

— Нѣма да ти стана жена, докато не намѣришь косата ми,
— казала тя.

— О, нека само това да е прѣчката,— извикалъ царъ Малай и донесълъ златната кутийка.

Царкинята се зарадвала. Взела коситѣ и ги поставила на главата си. Тѣ се разпилѣли по рамената ѝ. Изпълнили стаята съ свѣтлина.

— Е, сега нали ще се съгласишь? — попиталъ царъ Малай.

— Нѣма да се съглася и сега, — казала царкинята. — Ти си грозенъ като жаба. Азъ не искамъ такъвъ мъжъ. Искамъ хубавъ да станешъ.

— Ами какъ ще стана хубавъ? Ти отъ какво си толкова хубава?

— Хубава съмъ, защото съмъ кжпана въ млѣко отъ морскитѣ кобили. Изжпи се и ти и ще станешъ хубавъ!

Царъ Малай се зарадвалъ и затичалъ при Панко.